

jernefte Henseende nære. Altsaa dette Hovedpunkt staaer for mig klart; vor finansielle Status er ikke saadan, at man derfor skal opgive paa eengang den brudte Bane, at fortsætte Jernbaneanlæggene. Dernæst er det med Hensyn til det andet Spørgsmaal, der her er indkastet i Salen om, hvorvidt man er i Gjæld til Syberne eller ikke, for mig klart, at denne Gjæld maa betales. Jeg accepterer og erkjender, at vi ere i saadan Gjæld. Det tredje Hovedpunkt er fremdeles for mig klart, at nemlig ingen Minister vil med større Iver fremme vore Jernbaneanlæg og i det Hele taget vort Befordringsvæsen, end den nuværende Minister. Derimod maa jeg erklære, at jeg ligeoverfor dette Spørgsmaal har en anden Betænkelse. Dersom den Iver og Nidsjærhed og varme Interesse for Sagen, der besjæler den høitagtede Minister, gif gjennem vor hele Administration fra Ende til anden, saa vilde jeg sige, at det for mig var klart, at alle disse Baner, som deels ere anlagte, deels vilde blive anlagte, vilde forrente sig; men som det hidtil er gaaet, kan jeg ikke negte, at der for mig er den Betænkelse ved Sagen, at jeg troer, at der til Dato her i Landet ikke er grebet an fra Administrationens Side med den rette Kraft og med det rette Liv.

Jeg skal ikke gaae ind paa de mange gamle Historier om den sjællandske Jernbanes Sneekastning eller paa Fortællingerne om Maneuvreringen med Skibe i Korsør Havn; jeg vilde meget let fra den Dag idag kunne fremhæve Kjendsgjerninger, der vise, at Administrationen nebad ikke har det Nie for vore Befordringsmidlers rette Brug, som de bør have. Jeg skal, som sagt, ikke nævne saadanne Exempler, som man har i snefeviis, men jeg skal tillade mig at fremtrække en enkelt Historie fra de seneste Dage, som viser, hvilken complet chinevisk Blindhed, Administrationen kan være udsat for. Her har været Tale om Populationsforholdene, om den stærke Befolkning og om Jernbanetrafikken; jeg skal gaae ned til de simple Biveie, og jeg skal da fremhæve et mærkværdigt Exempel. Medens man nu i denne Tid Syd for Jyen tildeels, men kun tildeels, spærres ved naturlige Hindringer, nemlig ved Sis og Vinter, saa gaaer Postvæsenet

hen og forsøger ved en eclatant Genistreg Vinterens Forhindringer hundrede Gange. Medens der altsaa Intet er iveien for trods Sis og Vinter at fortsætte den daglige Communication derne, griber man ind med Foranstaltninger, som ligefrem spærre enhver Forbindelse paa det Sted, hvor Befolkningen er allertættest. Jeg har ikke villet unblade at frembrage et Exempel af Dagens Historie paa, at tolv Tusinde Mennesker ved Postvæsenets forkeerte Fremfærd ere udsatte for at lide Nød paa Artikler, der høre til det daglige Brød. Der er ikke Tale om en Hinbring for at iværksætte en Rejse, men om Nødvendighedsartikler, som ikke kunne staffles tilveie, ikke paa Grund af, at Postvæsenet ingen Jernbane har, men alene fordi det ikke vil benytte en farbar Vei, som ligger der.

Formanden: Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at den Gjenstand, hvormed det ærede Medlem beskæftiger sig, ligger noget langt borte fra den foreliggende Sag.

Steenstrup: Jeg skal tillade mig at bringe denne Gjenstand nær til Sagen; min Slutning er den, at saalænge man daglig kan see slige Misgreb fra Administrationens Side, saalænge kan jeg fra mit Standpunkt være berettiget til at drage det noget i Tvivl, om man af de Communicationsmidler, man allerede har, drager den Nytte, man kunde drage, og om altsaa ikke den manglende Forrentning, som man tildeels frygter for, er en Følge af, at, som sagt, de Communicationsmidler, man har, ikke benyttes saa godt, som man kunde. Dermed skal jeg slutte, og kun tillade mig at henlede den ærede Indenrigsministers og en anden Ministers Opmærksomhed paa denne Sag, som virkelig for den paagjældende Befolkning er af megen og stor Betydning.

Gruft: Der er hittret saamange Grunde for og imod nu at gaae til Anlægget af de Baner, som den høitæredede Indenrigsminister foreslaaer, at jeg ikke troer at burde udtale mig derom, undtagen forsaavidt jeg skal sige, at jeg for mit Betkommende finder, at det